

עדנה פינרו מדווחת מפסטיבל ברלין 83

פסטיבל של

מילחמה

ושליום

מי זה משוגע לבוא לברלין כחורף? העונג מסופק.

בתקופת האביב, במאי, בטיילת של עירת הנופש הצרפתית קאן — שם תמיד כדאי להיות. אם משעמם באולמות החשוכים, יוצאים לסקור התיבות על החוף. אוכלים סלט גיטראו ומשחקים ב־קאזינו.

פסטיבל ונציה בחודש אוגוסט? למה לא — איזה מבקר אמנות אינו אהב לחזור לאחת מבירות הארכיטקטורה, לזי לול פאסטה ולהביא הביתה לאשתו פיצוי מזהב מן הסוחר מונציה? מאנילה — זו ממש מציאה של שחיתות. לכאן מקבלים מבקרי־הקולנוע (המוכנים לסבול דיאטה של סכס ואלימות בנוסח

יפהי'ת הפסטיבל

אריאל דומבאז, כוכבת סרטו של אריק רוהמר פאוליץ על החוף, היתה הקישוט היפה ביותר שהעניקה צרפת לפסטיבל. שהיו בו הרבה סרטים טובים ומעט יפהפיות זוהרות. רוהמר זכה בדב הכסף על הבימוי המצויין, יובצ'י הפרס הראשון של חבר השופטים.

סרטים גרמניים חדשים; פורום הקולנוע הצעיר — מיסגרת חשובה שהסרטים המוצגים בה עולים בחשיבותם ובמקוריותם על הסרטים המיסחריים יותר, המורציגים בתחרות הרשמית; ורטרוספקטיבה, המוקדשת לגלות היוצרים־הגרמניים שברחו לפני 50 שנה מסני היטלר וגבלס. ורטרוספקטיבה בחרה לכבד השנה יוצרי רים שנאלצו לגלות מגרמניה בשל ענייני צנזורה וגזע, ויוצרים מארצות אחרות, שנגזרה עליהם גלות מטעמי־מצפון. אומנם, היו שרטנו נגד מנהל הפסטיבל, מוריץ דה האדלן, על שהוא דומה למכור נית ללא נהג, הנוסעת לכל הכיוונים, ולבסוף מתגלגלת לאן שמובילים אותה גלגליה.

אחרים תמהו על סרטים מסויימים וש־אלו: "מה זה עושה בתחרות הרשמית?" התשובה לא איחרה לבוא: ברלין מנסה לחזר אחרי האמריקאים, כדי להפוך את עצמה נחשקת בעיני המפיצים ולעודד בה פעילות מיסחרית. המתלוננים אינם שוכחים להזכיר את העובדה, שהשנה הציפו אותנו בקבלות פנים בזקט, היין המבעבע הלבן, תשובת הגרמנים לשמפניה הצרפתית, והגישו חטי פים מלוחים, שרק גירו את בלוטות־הרוק ועודדו את כולם לבזבז ממון במיסעות — אך ורק משום שקיצצו את תקציב הפסטיבל ב־6 אחוז, בגלל האינפלציה. לא רציתי להשוות עם הגרמנים את האינפלציה שלנו, אבל מסתבר שהם מורדים לערך הפנינג יותר משאנו מודעים לחוסר־הערך של השקל.

המיוזר (החוק) כרטיסיסטה חינם, שהות חינם וכל לילה הילולה חינם, במועדוני הלילה של מאנילה. קולנוע טוב אפשר לראות בבית.

ואם נזסיף לאלה את פסטיבל־לוקרנו, שהינו שילוב של קולנוע טוב עם אוזריה של נופש־אוגוסט, את פסטיבל סירטי־האימים באוריאנו, שהוא חופשת־סקי בין סרט אחד ואחר, את פיגרה דל־פוס שב־פורטוגל, שם רואים יותר בקבוקי יין מאשר סרטים, או את פסטיבל הסרטים הקצרים בניון שבשווייץ — הרי מי ה־משוגע שיבוא לנפוש במינוס חמש מע־לות.

פניג

מול שקל

מה עוד, שבברלין לא מצפה לך נופש, אפילו לא הרבה כוכבים אמריקאים נוצצים. אבל איך אפשר להת־לונן על חוסר זוהר, כשמצפה לך כאן כלי־כ הרבה עניין? אומנם, תחת להת־חם בשמש, אתה מוזמן להסתופף באר־מות החשובים, בחברת מכונות־ההקרה העובדות בפרך במשך 12 יום ולילה, בשמונה בתי־קולנוע ובשמונה אולמות קטנים שבמרכז הפסטיבלים.

עליך לרוץ ממקום למקום, כדי להספיק תוכנית הכוללת תחרות רשמית גדולה לסרטים באורך מלא; סרטים קצרים; מיבחר סרטים חדשים במיסגרת של אינ־פורמציה; פסטיבל של סרטי ילדים;

חצי פרס ראשון

בלפסט 1920 של הבימאי האנגלי אדוארד בנט זכה בדב הזהב, חצי הפרס הראשון של פסטיבל ברלין ה־33, שאותו מעניק חבר השופטים לסרטים המשתתפים בתחרות הרשמית. לצד תחרות זו מתקיימות מיסגרות אחרות: סרטי ילדים ורטרוספקטיבה ועוד.

החצי השני

שווה בשווה חילקו השופטים את הפרס הראשון בין בלפסט 1920 (התמונה העליונה) ובין הכוזרת, סרטו הספרדי של מאריו קאמוס. הבולטים בחבר השופטים שבפסטיבל ברלין היו ז'אן מורו והבימאים ג'ז מאנקיביץ' האמריקאי, אלן מליקוב הרוסי, ופראנקו ברוטאטי האיטלקי.